

Motion till riksdagen 2010/11:A247

av **Carina Hägg (S)**

Jämställdhet

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om jämställdhet.

Motivering

Idag talar siffrorna sitt tydliga språk om jämställdhet som ett nedprioriterat område. Varken vårdnadsbidraget, de hushållsnära tjänsterna eller jämställdhetsbonusen ökade jämställdheten i Sverige. Sjukförsäkringsregler har lett till att många kvinnor utförsäkrats, en lagstadgad rätt till heltid har uteblivit och arbetsmarknadspolitik har heller knappast ökat jämställdheten under den senaste mandatperioden. För dem som drömmer om en värld av jämlikhet mellan könen visar sig facit över de senaste årens politik vara en mycket dyster läsning.

Det är visserligen inget nytt att kvinnor och män ofta lever parallella, men mycket olika, liv. Män har betydligt högre inkomster, bättre inkomstutveckling, äger mer kapital och fastigheter och jobbar oftare heltid än kvinnor. Skillnaden är störst i åldersspannet 30–40 år. I denna ålder är det många som är småbarnsföräldrar och framför allt kvinnor tar ett större ansvar för hemmet, går ned i arbetstid och får minskade inkomster och som följd även lägre pension. Men även bland de yngre, 20–24 år, har kvinnorna lägre inkomster än männen. SCB visar också att föräldrar med barn i åldern 3–6 år, ensamstående föräldrar (vilka oftast är kvinnor) och högutbildade kvinnor (!) i mindre utsträckning än andra föräldrar upplever balans i livet. Föräldrar med färre arbetstimmar och äldre barn upplever en större balans i livet. Män upplever generellt en större balans i livet än kvinnor, oavsett ålder och livssituation. Det är upprörande att detta får fortsätta år efter år, decennium efter decennium. Den borgerliga politiken under den senaste mandatperioden har varit en riktig manspolitik; männen har systematiskt gynnats på kvinnornas bekost-

Fel! Okänt namn på

nad. 60 procent av regeringens skattesänkningar på närmare 100 miljarder kronor har gått till de 10 procent rikaste i vårt land, av vilka en absolut majoritet är män. För att täcka de växande hålen i kommunernas ekonomi sägs personal upp i vård, skola och omsorg. Kvinnorna drabbas dubbelt; både av uppsägningarna och av ökad arbetsbörda när färre händer ska sköta lika många gamla, sjuka och barn. Inom högskolan drabbas också de kvinnliga studenterna på vissa sätt hårdare än männen av Alliansens utbildningspolitik, som varken är särskilt student-, kvalitets- eller kunskapsvänlig. Alla gymnasielinjer ger inte längre behörighet att läsa på högskolan, antagningsmöjligheterna har blivit färre, Komvux har skurits ned, studentbostäderna är alldeles för få, bostadsbidragen för snåla. I tider när allt fler vill utbilda sig, av egen vilja och för att det är svårt att få jobb, gör Alliansen, tväremot vad de sade i valrörelsen för fyra år sedan, det allt svårare för människor att studera. Då kvinnors väg till makt i arbetslivet i stor utsträckning går via högskolan, är krympande ambitioner på det högre utbildningsområdet ett slag också mot kvinnors makt över sina egna liv.

Jag vill se en annan regering med en annan politik. Det måste vara enklare att vara småbarnsförälder och student samtidigt, högskolan måste öppnas upp och byggas ut, liksom delar av den offentliga sektorn måste stärkas. Utbildningspolitiken är, tillsammans med annan välfärdspolitik, inte bara en politik för mer jämlikhet i största allmänhet – det är en politik för jämställdhet mellan män och kvinnor. Alliansregeringen har under dessa år visat sig ointresserade av att stärka kvinnors möjligheter – för kvinnors, liksom för studenternas skull, önskar vi en annan färdriktning.

Stockholm den 20 oktober 2010

Carina Hägg (S)